

Arrest

nr. 141 770 van 25 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN AEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verweerder nam op 9 mei 2014 kennis van verzoeksters aanwezigheid in het Rijk ingevolge een mededeling van de administratieve diensten van de stad Antwerpen dat verzoekster zich had aangemeld met het oog op het huwelijk met X.R., een man met de Belgische nationaliteit.

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 september 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

[...]

naam: [D.]
voornaam: [I.]
[...]
nationaliteit: Macedonië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 27/10/2014.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bovendien, haar intentie om te huwen geeft hem geen recht op een automatische verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder op de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekster aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.2. De Raad merkt op dat verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van voormelde artikelen van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“a) Schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op “afdoende” wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant.

De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoekster werd ter kennis gebracht wordt als volgt gemotiveerd :

“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bovendien, haar intentie om te huwen geeft hem niet het recht op een automatisch verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.”

Uit de vage motivering van de beslissing blijkt dat niet alle feitelijke elementen in overweging werden genomen.

Verzoekster heeft niet alleen de intentie om te huwen met de heer [R.], doch zij hebben hiertoe reeds de nodige stappen ondernomen. Aangezien er door de ambtenaar van de burgerlijke stand vermoedens zijn van een schijnhuwelijk is het onderzoek hieromtrent nog lopende. Van zodra hiervoor toelating wordt verleend, zullen verzoekster en de heer [R.] een huwelijksdatum vastleggen.

De beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

Er wordt in de beslissing op geen enkele wijze verwezen naar de zwangerschap van verzoekster. De DVZ spreekt zich niet uit over de familiale situatie van verzoekster. De zwangerschap van verzoekster wordt op geen enkele wijze in overweging genomen door de DVZ.

In die zin is de bestreden beslissing onzorgvuldig gemotiveerd. Bovendien is het onzorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel geschonden.

b) Schending artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM : “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving

nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar recht op een familiaal leven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 EVRM.

De eerbiediging door de Belgische Staat van het gezins- en familieleven behelst zowel een positieve als een negatieve verplichting. Artikel 8 lid 2 EVRM bepaalt dat een inmenging van de overheid in het gezinsleven geenszins willekeurig mag zijn. Een inbreuk is slechts legitiem indien ze door het nationale recht is voorzien, een legitiem doel dient en nodig is in een democratische samenleving of ter bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. De positieve verplichting houdt in dat de staat actief moet optreden ter bescherming van het gezinsleven en de vereiste maatregelen dient te nemen ter vrijwaring van dit recht.

Verzoekster legt ‘ernstige en bewezen motieven’ voor dat zij een reëel gevaar loopt op een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoekster heeft sedert meer dan 1,5 jaar een relatie met de heer [R.], met Belgische nationaliteit, met wie zij sedert meer dan 7 maanden samenwoont en waarvan zij een kind verwacht. De geboorte is voorzien voor 16 maart 2015 (stuk 2).

Dat de bestreden beslissing een inmenging vormt van het gezinsleven van verzoekster staat aldus ontegensprekelijk vast.

De heer [R.] heeft sedert 22.09.2014 een vast contract bij de NV Belgian Fresh Food, zodat het voor hem onmogelijk is verzoekster te vergezellen naar Macedonië. (stuk 5) Bovendien woont de heer [R.] niet meer in Macedonië sedert 1994. Het centrum van zijn socio-culturele belangen bevindt zich in België.

Door het bevel om het grondgebied te verlaten dreigt de band tussen verzoekster en haar partner ernstig onder druk te worden gezet. Indien verzoekster gedwongen wordt het Belgisch grondgebied te verlaten zullen verzoekster en de heer [R.] niet kunnen samen zijn tijdens een belangrijke periode van de zwangerschap en misschien zelfs niet bij de geboorte van hun kind.

De verplichting tot “tijdelijke” verwijdering van verzoekster van het grondgebied kan slechts een gerechtvaardigde inmenging in haar gezinsleven uitmaken in zoverre deze strikt noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Verzoekster vormt op geen enkele wijze een bedreiging voor de openbare orde en/of veiligheid. De verwijdering van verzoekster van het Belgisch grondgebied is bijgevolg niet noodzakelijk voor onze democratische samenleving.

De verwijdering van verzoekster van het Belgisch grondgebied zou bovendien een schending uitmaken van artikel 3 EVRM, zijnde het verbod op onmenselijke behandeling.

Het feit dat een gebeurlijke scheiding tussen verzoekster en het toekomstig kind enerzijds en haar Belgische partner anderzijds zou plaatsvinden, zal ongetwijfeld ernstige emotionele en psychologische schade teweegbrengen. Verzoekster dwingen om in deze fase van haar zwangerschap haar partner, zijnde de vader van het toekomstig kind, achter te laten maakt een schending uit van artikel 3 EVRM.

De verwijderingsmaatregel kan aldus niet opwegen tegen het familiaal belang van verzoekster. Het gezinsleven van verzoekster dient te primeren op de verplichting om, zij het tijdelijk, terug te keren naar haar land van herkomst.”

4.2.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr.

144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Er dient daarenboven te worden geduid dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de relatie die verzoekster heeft met X.R. Verweerder heeft immers geduid dat verzoeksters intentie om te huwen op zich geen recht op verblijf doet ontstaan en dat zij naar België kan terugkeren op het ogenblik dat er een huwelijksdatum is vastgelegd. Waar verzoekster stelt dat verweerder niets heeft vermeld omtrent haar zwangerschap moet worden benadrukt dat verzoekster op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen pas drie maanden zwanger was en niet blijkt dat er redenen waren voor verweerder om deze zwangerschap nader te bespreken. Er waren immers geen stukken waaruit bleek dat haar zwangerschap verzoekster verhinderde om te reizen en verzoekster, die in het bezit is van een geldig Macedonisch biometrisch paspoort, kan hoe dan ook gedurende drie maanden op zes in het Rijk verblijven. Indien zij verkoos om voor de bevalling in België te zijn, dan kon zij dit perfect organiseren. De formele motiveringsplicht vereist niet dat een bestuur in een beslissing gegevens bespreekt die op zich het nemen van deze beslissing niet vermogen te beïnvloeden.

Verweerder heeft voorzien in een pertinente en draagkrachtige motivering.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.2. Artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt in welke gevallen niet aan de formele motiveringsplicht dient te worden voldaan. Aangezien de bestreden beslissing wel degelijk werd gemotiveerd en artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 in casu dan ook niet van toepassing is, kan geen schending van deze wetbepaling worden vastgesteld.

4.2.3. Daarnaast moet worden benadrukt dat het loutere feit dat verzoekster in het huwelijk wenst te treden met een in België verblijvend persoon niet impliceert dat zij de Belgische verblijfswetgeving niet dient te respecteren. Zoals reeds gesteld verhinderde de bestreden beslissing verzoekster ook niet om, mits het respecteren van de in artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde verblijfstermijn, haar vriend in België regelmatig op te zoeken in afwachting van een eventueel huwelijk. Verzoekster kan derhalve niet worden gevolgd in haar stelling dat de bestreden beslissing werd genomen met miskennis van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel.

4.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster toont niet aan dat verweerder niet op basis van een correcte feitenvinding en een deugdelijk onderzoek van de relevante gegevens tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat het verzoekster onmogelijk wordt gemaakt om haar relatie met X.R. verder uit te bouwen. Zij kan immers, zoals zij stelt in het verleden te hebben gedaan, via de moderne communicatiemiddelen contacten met hem onderhouden en X.R. kan haar in haar land van herkomst bezoeken. Verzoekster geeft trouwens zelf aan dat zij X.R. in dat land heeft leren kennen. De bestreden beslissing doet ook geen afbreuk aan de mogelijkheid die verzoekster heeft om gedurende negentig dagen op zes maanden in België te verblijven. Verzoekster toont bovendien ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben met X.R. en dat het niet mogelijk zou zijn om met deze man een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat X.R. ook uit Macedonië afkomstig is en er dus mag van worden uitgegaan dat hij vertrouwd is met het leven in dat land en hij de taal kent die in dat land wordt gesproken. Het loutere gegeven dat X.R. reeds een aantal jaren in België woont en er een arbeidscontract heeft houdt niet in dat er enkel een gezinsleven in België kan worden opgestart. Indien twee personen die in verschillende

landen wonen samen willen leven dan leidt dit er steeds toe dat één van de partners zijn land van herkomst dient te verlaten en vaak ook een einde dient te stellen aan een arbeidscontract. Verzoekster brengt ook geen gegevens aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij of X.R niet in een inkomen zouden kunnen voorzien door een tewerkstelling in Macedonië. Uit artikel 8 van het EVRM kan hoe dan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

4.2.6. Gelet op voorgaande vaststellingen – waarbij nogmaals moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing verzoekster en haar toekomstige kind niet verplicht om permanent gescheiden te leven van X.R. – kan niet worden gesteld dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster toelaat te besluiten dat zij wordt gefolterd of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De Raad wijst er ten overvloede op dat verzoekster ook nalaat aan te tonen dat X.R. de vader zou zijn van haar ongebooren kind. Zij legt immers geen erkenningsakte voor.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftienvintig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK